

ního žádání domáhali se žalobci neplatnosti kupní smlouvy a vrácení částky 20.000 Kč, dané na kupní cenu, a eventuelně, aby žalovaný byl uznán povinným, zaplatiti jim náhradou škody 20.000 Kč, že tato částka 20.000 Kč se kompensuje s pohledávkou žalující strany tam blíže uvedenou, tak že žalobci jsou povinni zaplatiti jako zbytek kupní ceny jen 60.000 Kč, a že jest žalovaný povinen dáti těchto 20.000 Kč knihovně vymazati, pokud se týče svoliti, by se tak stalo na základě rozsudku. Nejde tedy o dva nároky hlavní, jež by bylo lze počítati, nýbrž o jeden nárok hlavní a jeden nárok eventuální, a, ocenil-li žalobce hodnotu předmětu sporu na 20.000 Kč, jest touto částkou oceněn i hlavní i eventuální nárok, takže rozhodnuto mohlo býti za všech okolností jen o sporu, jehož předmět na penězích, pokud se týče na peněžní hodnotě (§§ 54—60 j. n.) nečinil více, než 20.000 Kč. Jest proto souhlasiti s odvolacím soudem, že podle § 7 a) j. n. měl spor býti projednáván před samosoudcem, a, an byl projednáván před senátem, jest rozsudek a řízení jemu předcházející, počínajíc ústním jednáním ze dne 1. prosince 1931 podle § 477 čís. 2 c. ř. s. zmatečným. Na věci nic nemění, že žalobci při tomto ústním jednání omezili žalobu na žalobní žádání eventuální, podle toho, co uvedeno, oceněné ostatně stejně na 20.000 Kč, ani okolnost, že s touto věcí byla spojena ke společnému jednání jiná sporná věc (Ck 177/31), ale nezáleželo by ani na tom, kdyby bylo pravdou, že se ocenění žaloby, správně snad hodnoty předmětu sporu, stalo omylem, ana by případný omyl zastupovala žalující strana, leč by šlo o patrné nedopatření ve smyslu § 419 c. ř. s., zjevné již ze samého spisu, což netvrdí ani rekurenti a o co ani nejde. Pokud rekurenti tvrdí, že předmětem žaloby jest část jistinné pohledávky ještě nezapravené, přezírají, co žalovali, totiž navrácení zaplacené již částky kupní ceny 20.000 Kč a po případě náhradu škody ve stejné výši.

Čís. 12436.

Jde o nárok ze zápůjčky, nikoliv ze směnečného obohacení, domáhá-li se zapůjčitel, když u směnky dané mu vypůjčitelem za účelem placení (nikoliv na místě placení) nastalo směnečné promlčení, zaplacení zápůjčky.

Práce konané advokátem v tom směru, aby odvrátil ženu od naléhání na sňatek s jeho klientem a pátral po způsobu jejího života, nepřičí se dobrým mravům a lze za ně požadovati smlouvenou odměnu.

(Rozh. ze dne 10. března 1933, Rv II 753/31.)

Žalobce zapůjčil žalovanému advokátu 5.000 Kč, na něž mu žalovaný vystavil směnku. Žalovaný splatil žalobci část zápůjčky. Proti žalobě o zaplacení zbytku 2.560 Kč namítl žalovaný započtením vzájemnou pohledávkou na odměnu za pátrání ohledně Emilie H-ové, s níž minil žalobce uzavřít sňatek. Procesní soud prvé sto-

l i c e uznal podle žaloby a uvedl o vzájemné pohledávce namítané započtením v d ů v o d e c h: Jde o palmáře žalovaného, jež si čítá, že pracoval pro žalobce v tom směru, že Emilie H-ová byla se žalobcem těhotná a že pracoval v tom směru, aby si žalobce nebrala, že jest stár, že pátral anonymně v Brně, zda má známosti a podobně. Není to tajemství jak to udává žalovaný a jak plyne nepřímě z výpovědi svědkyně Emilie H-ové i výpovědi žalobcovy, že měla přijmouti 2.000 Kč jako zápůjčku, tudíž odbytné za milostný poměr. Tyto výkony žalobcovy ať byly nebo nebyly konány, především nespadají pod činnost právního zástupce a nekryjí se s činností advokáta a nemohou a nejsou kryty advokátním tarifem, takže již v tom směru nemůže si je žalovaný účtovat jako advokát a nejsou nyní vůbec specifikovány. Rozebíraje celou věc, zejména výpověď žalovaného, že pracoval v tom směru, by si Emilie H-ová žalobce nebrala, naráží jeho výpověď na ustanovení § 879 druhý odstavec čis. 1 obč. zák., jenž praví, že neplatné jsou smlouvy, bylo-li vyjednáno něco, když k manželství dojde, a tudíž opakem nemůže býti požadováno nic za to, vymíní-li si strana za to, když podnikne něco v tom směru, by k manželství nedošlo. Stopování Emilie H-ové v soukromém životě žalovaným jeví se jako činnost proti dobrým mravům, neboť podle lidského názoru nelze se stotožniti s tím, aby někdo byl sledován v soukromém životě neoprávněně někým a zejména advokátem, což se ani nesluší na jeho stav. Proto v tom směru nelze přiznati žalovanému vůbec žádnou odměnu a netřeba se zabývat ani otázkou, zda a pokud žalobce pohledávku žalovaného uznal. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Nerozhodným jest, že se odvolací soud nezabýval vytýkaným nedostatkem náležitosti nároku ze směnečného obohacení. Žalující strana sice označila v žalobě svůj nárok za nárok podle § 89 směnečného zákona, označení to však není pro soudy směrodatné, neboť o povaze nároku rozhoduje jen skutkový základ, ze kterého jest nárok dovozován. V té příčině žalující strana uvedla, že žalovanému 13. března 1924 zapůjčila 5.000 Kč, na něž žalovaný podepsal směnku, u níž nastalo směneční promlčení, a že žalovaný po uplacených 3.000 Kč súčtovaných částečně na úroky, dluhuje mu ještě vymáhanou část a že nebylo potvrzeno, že směnka nebyla, jak jest pravidlem, dána za účelem placení, nýbrž že byla dána na místě placení. Podle toho jde o nárok ze zápůjčky, za nějž jej odvolací soud právem považoval. Proto dovolatel v dovolání neprávem vytýká napadenému rozsudku nesprávné právní posouzení, pokud je dovozuje opět tím, že nejsou splněny náležitosti nároku podle § 89 směnečného zákona.

Dovolatel však právem vytýká, že odvolací soud měl se zabývat i otázkou, zdali práce žalovaným tvrzené jsou proti dobrým mravům,

jak mínil první soud a což žalovaný v odvolání napadal jako nesprávné právní posouzení. Odvolací soud vychází z předpokladu, že procesní soud zjistil, že práce, které žalovaný pro žalobce konal, mají hodnotu 100 Kč; to však jest v rozporu s rozsudkem soudu první stolice, neboť tento zhodnotil na 100 Kč jen práce, spojené s výplatou 2.000 Kč Emilii H-ové, kterou žalobce žalovaného pověřil. Žalovaný však čítal si za žalovaným odměnu i za další práce pro žalobce v tom směru, by Emilii H-ovou odvrátil od naléhání na sňatek se žalobcem, a že pátral v Brně po způsobu jejího života; soud procesní má za to, že se tyto úkony příčí dobrým mravům a že nelze za ně požadovati odměnu. S tímto názorem nelze souhlasiti. Proti dobrým mravům bylo by požadování odměny za odvrácení od sňatku, se kterým by oba snoubenci souhlasili. Třeba teda úplata za odvrácení od sňatku nespadá přímo pod zákaz § 879 čís. 1 obč. zák., odporovalo by snaze zákona po zabezpečení volného rozhodování snoubenců, kdyby někdo pro svůj hmotný prospěch působil na jejich vůli, ať obou, ať jen jednoho z nich, by zmařil sňatek oběma chtěný. V souzeném případě však o takový případ nešlo; žalobce nechtěl sňatku a, působil-li žalovaný v jeho intencích na Emilii H-ovou, by od sňatku se žalobcem upustila, odvracel jen její nátlak na volné rozhodování žalobcovo, což není proti dobrým mravům. Není proti dobrým mravům ani požadovati odměnu za opatrování informací o soukromém životě Emilie H-ové. Není nemravná snaha seznati soukromé poměry a povahu osoby, se kterou někdo míní vstoupiti v právní nebo v jiný poměr, tím méně v poměr takové důležitosti jako manželství. Odměnu za získávání informací lze tedy sjednávati; nevadí, zdali získávání informací těch příčí se stavovské cti advokátů, neboť rozpor s pojmy o této cti nerovná se ještě vždy rozporu s dobrými mravy. Okolnost, zda na úkony takové lze užiti advokátního tarifu, jest otázkou výše odměny, nikoli otázkou její přípustnosti. Ani okolnost, že žalovaný nemůže své úkony spojené se získáváním informací přesně specifikovati, nemůže míti za následek úplnou ztrátu nároku na odměnu; tuto by bylo — předpokládaje nárok — určití po případě podle § 273 c. ř. s. volným uvážením soudu.

Čís. 12437.

Byl-li nabyvatel zabavené již movité věci bezelstný co do exekučního zástavního práva, nabytí k ní neobmezeného vlastnictví, exekuční zástavní právo jest proti němu bezúčinné a nabyvatel nemusí snášeti další exekuci na věc.

(Rozh. ze dne 10. března 1933, Rv II 851/31.)

Žalobkyně domáhala se zrušení exekuce, vedené žalovanou záložnou proti Cyrilu K-ovi na movitosti tvrdíc, že k movitostem nabytá vlastnictví. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl a uvedl mimo jiné v dů-